

Foaia Diecezană

Organul eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului :</p> <p>Pe un an 240 Lei Pe jumătate de an 120 Lei Pe un pătrar de an 60 Lei Un număr 5 Lei Pentru străinătate pe un an . . . 300 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>Manuscrisele nu se înapoiază și se adresează redacțiunii „Foaia Diecezană”, iar banii pentru abonamente și inserațiuni se trimit administrațiunii „Tipografia și Librăria Diecezană” în Caransebeș.</p>	<p>Prețul inserțiunilor :</p> <p>Pentru publicațiuni oficiale, concurse, edite etc. publicate de 3 ori, dacă conțin până la 150 de cuvinte 120 Lei, până la 200 de cuvinte 180 Lei, de aci în sus 200 Lei</p>
---	---	--

Politica religioasă a statului nostru.

Aproape că nu se poate vorbi la noi de o politică religioasă, Dela fericita întregire națională problemele religioase în general, și nici biserica noastră în special nu au fost onorate de multă atențiune din partea statului. Și nesmintit că, privindu-se rolul destul de important al religiei în viața sufletească și culturală a unui popor, Statul nostru în drumul consolidării sale are mare trebuință de religie.

Faptul că aproape totalitatea locuitorilor țării mărturisesc una și aceeași credință ortodoxă, constituie cel mai norocos motiv ce s'ar îmbia Statului într'o eventuală preocupare mai serioasă de ordin religios. Firește nu ne gândim la o politică de expansiune, să zicem în Orient, pe calea ortodoxiei, deși odinioară datorită mai ales religiei Rusia era aici o forță; dar pornind dela hotărâtorul cuvânt pe care religia creștină, în forma bisericii noastre ortodoxe, l-a avut în desvoltarea noastră istorică, avem desigur sorții să isbândim, să dăm înainte pe calea unui progres dorit de toți românii.

O asemenea întoarcere sau convertire — să-i zicem — la izvorul genuin al descălicărilor noastre sufletești nu poate fi așteptată dela un articol al Constituției, dela una sau chiar nenumărate legi privind biserica sau cultele din Stat. Și nici atitudinile de circumstanță, unele suficient de mulțumitoare, din prilejul feluritelor praznice naționale și bisericesti nu au puterea să realizeze asemenea mare postulat. Ci pentru aceasta e nevoie de o schimbare cu totul radicală în modul de a privi și de a trata problemele religioase, e nevoie de un sentiment colectiv de respect pentru ele, e deci nevoie de o serioasă politică religioasă.

Religia singură oferă într'o societate acel reazim, acel simț al siguranței, care nu variază de azi pe mâne. Continuitatea lor, a credințelor și a tradițiilor patronate de ea, este înainte de orice garanța solidității și a seriozității lor, ca și a oricărei organizații ce se bizue pe ele.

Dacă în Moldova mitropolitul făcea parte din Divan, și cuvântul său cumpănea greu în rostuirea treburilor publice, înseamnă oare numai atât? Dacă voievozii Țărișoarelor române, au zidit biserici și mănăstiri, oare acestea contează numai ca o mărinimie, ori simț profund religios? Desigur că asemenea împrejurări ce nu erau decât cununa unei stări de spirit a vremurilor trecute, au înrăurit covârșitor și mersul înainte al societății românești de atunci.

Modernismul veacului trecut a rupt cu asemenea datini și tradiții, deși se chenia că este liberalism. Constituțiilor noi le-a fost rușine să brodeze prea multe lucruri pe motivele religioase și acestea aproape toate au fost escluse ca niște petece fără de preț.

Aceste generații, și cele crescute în școala lor au făcut Concordat cu Vaticanul asupra moștenirii lui Ștefan; aceștia au făcut imprudentul acord dela Roma, căci ei nu știu și nu știu ce fac. In veacul tuturor politicilor, n'au știut să facă o serioasă politică religioasă; au avut întâmplătoare atitudini, variate dela guvern la guvern și dela om la om.

Cu asemenea oameni firește că-i anevoios să pui statul în făgașul unei politici religioase. Căci ambiția și cuvântul unui om într'un guvern nu înseamnă decât cel mult un reviriment foarte îndepărtat, dar nimic alta.

Și totuși, astăzi mai mult ca oricând statul nostru are această datorie, nu de schimbare la față, ci de schimbare în adânc, căci ea singură mai poate aduce isbăvirea noastră!

Episcop Nicolae Velimirovici.**Unuia care glorifică tehnica: despre om.**

Intr'adevăr, mult se debitează în vremea noastră parola: „De-asupra tuturor“!

Unii strigă: Statul de-asupra tuturor!

Alții strigă: Imperiul de-asupra tuturor!

Alții strigă: Cultura de-asupra tuturor!

Alții strigă: Organizația de-asupra tuturor!

Iar D-Voastră strigați: Tehnica deasupra tuturor!

În această babilonică confuzie a vremurilor noastre, numai biserica creștină vestește cu glas cumpănit, nici tare nici în șoaptă:

După Dumnezeu, omul de-asupra tuturor!

Acest glas cumpănit și demn al Bisericii, se transmite din veac în veac și până în veac, până când ceice într'un timp mai mult strigă, aceia mai întâi amuțesc.

Parolei D-Voastre: tehnica deasupra tuturor, se poate răspunde foarte ușor pe baza amarei experiențe, că știința tehnicei întovărășită cu neștiința învățaturii lui Hristos, reprezintă cel mai periculos dușman al omenirii.

Iar învățătura lui Hristos, afară de Creatorul universului, de-asupra tuturor în univers, așează pe om. Căci, astfel grăește apostolul lui Hristos: *Și lumea trece și pofta ei, dar cine face voia lui Dumnezeu, rămâne în veac.* (I Ioan 2, 17). Deci, lumea va trece, iar omul va rămâne. Oare aceasta nu înseamnă că omul este mai de seamă decât lumea? Dacă omul este mai de preț decât întreg universul înstelat, atunci neîndoios că, este mai însemnat și decât toate iscusințele și creațiile tehnice. Și celui mai simplu cioban din munți îi este limpede că, e mai de valoare faurul decât securea, și în același timp e spre multă mirare că, oameni ca D-Voastră, cari o treime din viață ați petrecut în școală, nu pot să cuprindă și să înțeleagă, că omul — este om, iar lucrul — lucru, și că ce lucrează este mai mare decât lucrul.

Vă voi aduce exemplul unui om, care n'a fost Dumnezeu știe ce creștin, dar care a știut prețui pe om de-asupra faptelor omenești. Pe timpul țarinei Ecaterina, vizitează Rusia Diderot, unul din enciclopediștii francezi. După ce vizitase Petrogradul, Diderot dorește să vadă și Moscova. Vanitoasa țarină a dat foarte mult pe aceea ca Francezii să o vorbească de bine atât pe ea, cât și țara ei. De aceea țarina trimesese la Moscova solie cu ordinul ca oaspele Diderot să fie cât mai bine primit și ospătat. Pe timpul acela mitropolit al Moscovei era Platon, renumit

ca pedagog și caracter. Diderot cercetează Moscova și tot ce avea e mai de seamă, ci mai la urmă vizitează și pe mitropolit. El admiră înțelepciunea și noblețea acestui om. La întoarcere în Petrograd, țarina îl întrebă, ce a văzut în Moscova? Bine înțeles, țarina s'a așteptat ca acest învățat să laude „tehnica“ moscovită, adică, clădirile și construcțiile. Pe când Diderot, fără șovăire răspunde:

Am văzut pe Platon!

Sunt sigur că dacă ar fi trimis pe pământ îngerul lui Dumnezeu, la întoarcere la cer fiind întrebat ce a văzut, el ar pronunța numele celui mai bun om pe pământ. Nici n'ar aminti tehnica D-Voastră, nici feroștinile, nici betonul, nici tramvaiele, nici tancurile, ci omul și numai omul — pe cel mai bun om. Căci valoarea omului este deasupra tuturor valorilor de pe pământ. Toate celelalte trec sau în mucegăite muzee, sau în telalnițe. Iar omul trece în împărăția de veci a Creatorului tuturor.

Traducere din limba sârbă.

De: Pr. A. Uroș-Doloveanu

Săptămâna.

„Un materialism idiot, un materialism semidoct caută să explice toate marile taine ale universului, să înlocuiască aceea înflorare metafizică, acel eon al infinitului în sensibilitatea omului, cu șocoteala beneficiilor regimului dictaturii proletariene, să înlocuiască pe Dumnezeu cu o nouă divinitate: „Motorul“.

„Curentul“: Pamfil Șeicaru.

Sub titlul „Clopotele bisericilor din Sovietia“ ziarul Curentul Nr. 2982 din 24 Mai 1936, ne aduce știrea că în Rusia sovietică, nu numai că s'a admis în acest an slujba Invierii, dar s'au instituit chiar comisii pentru redeschiderea și înzestrarea multor biserici. Iată un fragment din suscitatul articol: „Guvernul central din Moscova a trimis o comisie care să inspecteze bisericile din câteva orașe mari ale Rusiei Sovietice. Comisia culege informații în special asupra nevoilor acestor biserici, spre a înlesni în viitorul apropiat exercitarea cultului. În unele regiuni, comisia a examinat împreună cu persoanele bisericesti responsabile, autorizarea clopotelor. S'a propus chiar deschiderea unor credite pentru repararea lor“.

Stai și te crucești în fața acestei știri.

Nu-ți vine să crezi, că în țara unde anti-hrist a stăpânit până ieri să i-se îngăduie un locșor, cât de micuț lui Hrist?!

Unul ca Dl Pamfil Șeicaru este gata a trage consecințe politico-sociale din acest fapt.

Iată ce explicație dă:

„Ce determină această abdicare?

Cu ce rimează acest gest de împăciuire socială venit din partea unui regim de cumplită inchiziție, de sălbatecă tortură a sufletului în cea mai nevinovată dintre aspirațiile lui, în neprihănită năzuință de a simți chemarea Divinului?... Sovietele nu au cedat; nu sunt dispuse să cedeze un punct fundamental al dogmei materialiste, numai dintr'o înduioșare umană pentru sensibilitatea religioasă a popoului. Acest gest are unele origini într'o gravă necesitate. Dar care să fie această necesitate?“...

Noi creștinii ce am putea răspunde la întrebarea de mai sus? Vom răspunde cu vorbele Sf. ap. Pavel către Evrei C. 11¹. *Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile cari nu se văd*“.

Cea mai simplistă definiție a noțiunii **Credință**.

Iar mai departe:

Cap. 11 v. 2 și următorii... „Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie... Prin credință a fost mutat Enoch de pe pământ ca să nu vadă moartea... Prin credință a adus Avram jertfă pe Isac când a fost pus la încercare.

...Prin credință a fost ascuns Moisi trei luni când s'a născut;... Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul săbiilor, s'au vindecat de boli“...

Credința a fost mângăierea tuturor nedreptăților sociale și desnădejdirilor. Dar numai credința în Domnul, în Dumnezeuul neamurilor carele a sculat morții, a ridicat bolnavi și a dat orbilor lumină. Acesta este Dumnezeuul nostru și nu Motorul.

*

Schalom Asch în cartea sa:

„*Petresburg, Varșovia, Moscova*“ se ocupă — analitic — cu viața Evreilor în Rusia țaristă. Analizează cu o rară putere de pătrundere spiritul evreesc asuprit în robia țaristă. Infățișează pe Evreu în proletarul marxist dornic de o viață materialistă mai bună și mai *pașnică*, punându-l în fața habotnicului dascăl Hurvitz, care trăește numai pentru idealul său. Credința în Iehova izbăvitorul.

Schalom Asch ca mai toți tinerii evrei creșcuți la școala sabbatului lor și mai târziu în universitățile străine, a luat parte activă la prefacerea uriașă din Rusia. Cred, că este identic cu firea contemplativă a eroului său *Zaharia Mirkin*, altcum nu i-s'ar fi întâmplat — ca acum

vre-o două săptămâni, — să fie bruscat în mașina sa ce traversa țara idealului său *Palestina*.

Schalom Asch, se lupta cu credința în Iehova și cu divinitatea marxistă a sec. al XX, cu *motorul*.

Iată cum descrie *Schalom Asch* motorul: „...Toate sălile erau pline de făpturile uriașe și alcătuite numai din măruntae de oțel. Umpleau etaj după etaj, clădire după clădire, puse'n rând ca soldații la paradă. Când Mirkin văzu cum făpturile mecanice ca la poruncă întindeau în același timp brațele subțiri de oțel, îl trecu un fior: *Omul era aci, doar mașină moartă, mașina însă, om viu!*

Dar tot *Schalom Asch*, îl surprinde pe *Lenin* într'o cugetare.

...„Ce e anume logica? Două ori doi fac patru, iată rezultatul unei experiențe logice. Cine a fixat rezultatul în aceste cadre?“...

„...De unde pârcește deosebirea sufletească a oamenilor? Să aibe aceleași pricini ca cele fizice? Să fie inferioritatea mintală, întocmai ca degenerarea trupească provocată de proastă alimentație a mai multor generații, moștenire a unei educații neîngrijite? Sau există o pricină mai adâncă, independentă de aceste împrejurări externe, care dăruiește capricios individului izolat mai multă sau mai puțină forță spirituală?“...

„...Nu vor exista totdeauna oameni mai tari și oameni mai slabi, deștepți și proști, isteți și greoi la minte? Și dacă e așa — cine poate garanta că indivizii nu vor încerca să întrebuițeze avuția lor lăuntrică, în vederea unor foloase personale?“...

Așa medita *Lenin* în melancolia unei seri de iarnă în marele palat *Smolni*, ajungând la concluzia că, distribuția muncii, frâul puterii spirituale pus în slujba colectivității, sunt pur și simplu utopii, *niciodată metodic și echitabil exploatare*.

În sinea sa pune întrebarea: „Care sunt forțele morale care duc pe om la idealizarea vieții? De unde vin? Sunt oare instincte înnăscute în fiecare individ și care au fost ademenite de falșii profeți spre idoli străini ca: Țară, Patrie și alte prejudecăți?“

Aici este punctul nevralgic între cele două lumi. Complexul sufletesc al omului nu este pus în adevărata lumină și în cântarul precis.

De s'ar ținea seama de parabola talanților, de a smochinului fără rod, de cele înșirate de Sf. ap. Pavel la Evrei cap. 11 și în fine de atâtea realități istorice, s'ar trage atâtea concluzii și înainte ca un stat să dăruiască ajutor

bisericii sale naționale, ar da, să nu ajungă după sânge vărsat să instiue chiar comisii de a repara un rău atât de scump plătit.

Rusia sovietică deschide credite pentru Biserică. România taie drepturi la viață.

Pr. Traian Constantin.

Primejdia sectelor religioase.

de Pr. Dimitrie Blidariu

În N-rul 653 din 10 Maiu a. c. al gazetei „Poșta Țăranului” din capitală a apărut un articol sub titlul de mai sus, având ca subtitlu „Datoria preoților”, semnat D. Nicolescu-Olt, în care constată cu regret în suflet că dintre vătămașii cari sapă la temelia țării noastre sunt „așa zisele secte religioase”, al căroră țel este slăbirea pentru totdeauna a legăturii strânse dintre credință și apărarea Patriei; și autorul spune că: „sunt o puzderie toate având același scop, aceiași menire”.

Mai departe spune: primejdia cea mai de seamă pentru noi din partea acestor secte este că mai toate propovăduiesc înlăturarea jurământului de credință al ostașilor”.

Nimic de zis. Totul este adevărat. Acest lucru s'a constatat de mult și totuși sectarii sunt tolerați la noi în țară.

Dar să vedem mai departe cui atribuie autorul articolului răspândirea sectarismului în masele poporului? Iată ce spunc: „care să fie oare adevărata cauză a întinderii pecinginei sectare? Cea mai simplă și cea mai de necrezut dacă vreți: lipsa de înțelegere din partea preoților noștri cari nu țin predici lămuritoare mai nici odată după terminarea sfintei slujbe. Pe când predicatorii sectelor religioase le împuiază capul celor neștiutori cu tâmpeniile lor, preoții noștri nici nu cata-dixesc să le arate adevărata cale prin predici bine simțitoare și convingătoare. E o nepăsare care te întristează, ba uneori te și revoltă cum înțeleg unii să lupte împotriva lor. Iată bunăoară cum scriitorul acestor rânduri a avut prilejul săptămâna trecută să vadă un caz despre felul cum înțeleg unii preoți sa lupte împotriva sectanților. Vizitând o comună din jud. Teleorman văd pe preot împreună cu șeful de post în urma a doi oameni cari păreau a fi siliți să meargă în această tovărășie. Întrebând pe învățătorul director, cu care stam de vorbă, cine sunt cei doi oameni, duși cu asemenea alaiu, mi-se răspunde că sunt șefii sectanților din acea comună pe cari preotul îi aducea la primărie să se înțeleagă asupra încetării propagandei sectante printre ceilalți săteni rămași la dreapta credință”.

Admit, poate să fie adevărate aceste relatări, dar fără a face părtinire, cred că nu a procedat greșit frațele preot în asemenea împrejurare. Că a recurs la ajutorul jandarmilor e foarte explicabil, doar cine sunt cei dintâi chemați a menține ordinea și disciplina în țară, decât jandarmeria.

Este constatat că agenții sectari în majoritatea cazurilor nu sunt români, ci străini, mai ales unguri și aceștia nu vin cu intenția curată să propovăduiască pocăința românilor niciodată, ci sub masca propovăduirii pocăinței indirect propovăduiesc anarhie, și dacă jandarmeria nu dă mână de ajutor bisericii, ce se întâmplă? N'a chemat acel preot pe „șefii sectanților” la primărie că n'a știut predică, ci convingerea mea este că acei

„apostoli” au propovăduit ură și dușmănie. Chiar dacă agenții sectari sunt și români, tot atât sunt de periculoși ca și străinii.

Câți români nu sunt cei mai mari dușmani ai bisericii, și datorită cui? libertății prea mare ce există în țara noastră. Judeo-comunismul nu doarme, ci fără zăbavă caută să-și câștige prozeliți cari devin apoi cei mai mari contari ai preoților și ai bisericii. Exemple: Rusia, iar mai recent Spania. Sectarismul este o unealtă a doctrinei iudeo-comuniste. Și pe aceștia îi mai poate combate predica preotului?

Prin combaterea prin predici se pot obține și rezultate frumoase, dar caracteristica sectarilor este că nu se lasă convinși, persistând cu tărie în rătăcirea lor socotind ei că prin jurământ față de tron și patrie săvârșesc un sacrilegiu și iată că ajutorul jandarmilor este necesar pentru preoți

Și apoi nu tot nepoftitul e chemat să predice sf. Scriptură.

Dureros lucru este că răspândirea sectarismului se atribuie preoților, mai ales afirmând că serviciile divine se fac de mântuială și că predica lipsește cu desăvârșire.

Această afirmare nu se poate un moment generaliza. Poate uneori în caz de boală preotul este împedecat de a săvârși serviciile divine; iar că nici de cum să nu predice preotul, nu admit; că nu va predica în fiecare duminică sau sârbătoare e prea posibil dar ca peste tot preoțimea să tacă, anvoanele să fie mute, nu se poate spune.

Biserica nu este numai a preotului, ci este a tuturor cari se numesc pe dânșii ortodocși; tot atât interes trebuie să aibă fiecare creștin ortodox — îndeosebi românii — ca și preoții, fie chiar medic, avocat, învățător, plugar, militar, căci toți purtăm numele de creștini cu atât mai vârtos jandarmii cari sunt la locul de veghetori și apărători și misiunea lor trebuie să și-o îndeplinească cu conștiință. Că stau în ajutorul preoților, nu fac altceva decât că și-au îndeplinit datoria ca ostași ai țării și ai lui Hristos, căci doar și jandarmul este creștin și este membru al bisericii lui Hristos și trebuie să-și facă datoria și față de dansa!?

Trebuie să fim treji. Ceiace se întâmplă în Spania, în România nu trebuie să se întâmple.

România n'a născut creștin și creștin trebuie să rămână. Prin credința sa statornică a ajuns unde este azi, nu prin sectarism, iudeo-comunism sau francmasonerie. Acestea n'au ce căuta în țara noastră. Nouă ne trebuie o Românie mare și tare, condusă după învățătura creștină, și dacă această credință va dispărea din sufletul Românilor, vom ajunge la starea de plâns din Rusia și Spania.

Că predica preotului nu trebuie să lipsească, este adevărat. Preotul prin poziția sa socială și prin chemarea sa fiind conștiu de jurământul depus înaintea Arhiepiscopului la hirotonire, este cel dintâiu chemat a tâlmăci poporului cuvintele sfintei Scripturi, cu atât mai vârtos acolo unde s'a incubat sectarismul, căci prin neglijarea predicii din partea preotului, predicatorii sectari vor trece în fața poporului ca singurii în stare să arate tâlcul adevărat al sf. Scripturi, preoții trecând astfel în inferioritate față de ei.

Poporul este dornic să audă cuvântul evangheliei și dacă preoților le lipsește ambiția, se ridică cei nechemăți, cari dau dovadă de ambiție mare în predicarea sf. Scripturi, fiind încurajați pe deoparte că la spate le stă ajutorul bănesc de peste hotar.

Deci, să ne strângem rândurile!

Serbările dela Sibiu.

Prăznicul Rusaliilor a avut pentru istoricul oraș al ortodoxiei ardelenice, o deosebită importanță, căci a concentrat pe Români din toate unghiurile țării.

Deja de sâmbătă îmbrăcase haina de sărbătoare.

În gara frumos împodobită cu drapele și verdeată o lume, școli, autorități, muzici, armată și reprezentanți ai tuturor societăților așteptau în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae al Ardealului sosirea oaspeților.

În urale nesfârșite descind din vagon înalții oaspeți cari sunt conduși la reședința mitropolitană.

În ziua Rusaliilor deja des de diminață, străzile orașului sunt străbătute de grupuri de credincioși ai oastei Domnului în frunte cu steagurile, îndreptându-se spre catedrală. La ora 8½ ne cheamă clopotele măreței Catedrale la Liturghie. Biserica deja arhiplină cu autorități, corpul ofițerilor cu generali în frunte, școli, popor se închinău cu smerenie și multă evlavie soborul de mitropoliți, episcopi, preoți îmbrăcați în ornate strălucitoare, aducând pe cei doi preoți candidați pentru arhierie. Se începe mărețul act al hirotoniei Episcopului Nicolae Colan al Clujului. Plin de frică și cutremur de greutatea răspunderii ce se pune pe umerii lui pășește purtat ca un mire de 2 preoți, spre I. P. S. Mitropolit Nicodim al Moldovei înconjurat de soborul de episcopi, mărturisându-și credința ortodoxă pe rând la întrebările examinătorilor. Sguduitoare momente!

Terminat examenul, noul arhieru este așezat pentru rugăciunile pregătitoare actului hirotoniei care se termină la „Câți în Hristos“. De aci încolo liturghia continuă. Corul condus de prof. bănățean Pr. Timotei Popovici, ridică pare că prin cântările frumos și cu precizie executate — armonia serviciului! După terminarea liturghiei I. P. S. Mitropolitul Nicolae Bălan, într-o predică emoționantă fericită pe noul hirotonit spunându-i următoarele:

Prăznuim astăzi prăznicul Pogorării Duhului Sfânt acelei minunate fapte a lui Dumnezeu care stă la capătul și la temelie Bisericii creștine. Acest fapt este izvorul de însuflețire pentru preoție și pentru apostolatul creștin. A fi creștinii este lucru ușor, căci aceasta înseamnă a accepta în toate *primatul Duhului Sfânt*, a crede în porunca și biruința acestui Duh, a lupta împreună cu El, a te înșira sub drapelul cel sfânt al Lui. Duhul Sfânt plutește peste felul de gândire, judecată și activitate a oamenilor, popoarelor și a timpurilor, de aceea epoca noastră nu se va judeca după bogățiile lumești pe care le-a agonisit, nici după născocirile ei de tot felul,

și nici chiar după progresele științifice, ci se va judeca după Duhul nu care a lucrat și îndeplinit totul! Valoarea noastră, a fiecăruia din noi nu se va judeca în fața Domnului și a viitorului după numele ce-l purtăm nici după averea și poziția socială și nici după știința agonișită, ci după Duhul în care ne mișcăm și ne trăim viața, după care ne însuflețim și ne conducem în faptele noastre. Unde se vestește Hristos Domnul și unde se întipărește Evanghelia Lui, acolo se coboară Duhul Sfânt, iar unde coboară Duhul Sfânt încolțesc, rodesc gânduri și simțăminte înalte, *gândurile împărăției lui Dumnezeu!* Cu toate că opera timpului nostru este bogată în programe și probleme de tot felul, putem noi spune, că timpul nostru este stăpânit de Duhul Sfânt?

Frământările, sbuciumul, mulțimea crizelor prin care trecem, ce sunt? de unde vin?... oare nu din pricină că lumea de azi este călăuzită de duhul răutății? Singură puterea Duhului Sfânt este în stare să scoată pe oameni din întunerecul ce s'a pogorât peste ei, să-i desmortească din trândăvirea și nepăsarea ce i-a cuprins, și să facă să triumfe vieța cea iubitoare de jertfă ca și la cea dintâi zi a Rusaliilor, când s'a pogorât Duhul Sfânt peste apostolii Domnului Iisus Hristos!

Prin puterea acestui Duh Sfânt au devenit apostolii vestitorii Evangheliilor lui Christos și au cucerit lumea! Istoria n'a cunoscut o biruință mai mare ca a apostolilor. Împărățiile tuturor vremurilor au pornit la luptă cu zeci și sute de mii, ba chiar și cu milioane de oșteni, dar n'au putut cucerii lumea, pe când pescarii din Galileea au cucerit-o cu puterea inspirației dela Duhul Sfânt! Ei au produs valul nebiruit, care își are originea în Dumnezeu. În acest sobor sfânt a intrat dela început neamul nostru creștinesc. În plămada noastră a intrat dela început credința ortodoxă, care ni-a dat ajutor și biruință în toate. Nu prin puterile noastre am biruit vitregia vremurilor, ci prin puterea Celui de sus; prin Biserică, preoți și credincioșii ei drept măritorii ne-am păstrat și conservat sufletul curat și întreg; hrănindu-ne cu toții din această hrană sufletească, am dărâmat granițele nefirești cari despărțau frați de frați, făcând aceea unitate etnică și sufletească de care ne bucurăm cu toții! *Cu roadele Duhului Sfânt și cu arma dorobanțului am încheat unitatea poporului nostru!*

Biserica ne-a învățat să ne rugăm la fel și așa s'a înfăptuit frontul sufletesc pe care nici o putere lumească nu l-a mai putut și nu-l va mai putea frânge. Unii din frații noștri au fost ispițiți de luciul altor altare, noi însă am rămas pe linia cea dreaptă și am învins! Astăzi se împlinesc 30 ani de când s'a clădit această frumoasă catedrală.

În cuvinte călduroase mulțumește apoi ierarhilor cari au venit la Sibiu la aceste mărețe sărbări scuzând absența Patriarhului. De încheiere dorind păstorire lungă și rodnică P. S. Nicolae al Clujului; spune „Aprinde acest dar al Duhului Sfânt în sufletul tău, părinte Nicolae, ca din el să se aprindă și sufletul păstorilor Tăi, ca văzând faptele tale cele bune să te urmeze și să preamărească pe Tatăl cel din ceriu. Amin.

După aceste frumoase și pilduitoare cuvinte urcă tronul arhieresc, luminatul cărturar al Râmnicului, P. S. Episcop Vartolomeu, care într-o fulminantă apoteoză, face istoricul descălăcării și legăturile ardealului cu Principatele, spunând că rădăcinile românismului sunt înfipte în Ardeal de unde deodată cu descălăcarea voevozilor

Dragoș Vodă și Negru Vodă s'au estins aceste rădăcini și peste Carpați, ducând cu ele și ortodoxia poporului nostru. Prin această unire am cucerit ce-am avut de cucerit și am biruit pe vrăjmașii cei interni și externi, ajungând țara noastră exemplu pentru toate popoarele lumii! Dar cum prin muncă cu forțe tari și puternice, viguroase și tinere se conservează avutul, astfel și noi să ne întoarcem privirile spre *țineretul cel muncitor...*

Răspunde nou hirotonitul Episcop Nicolae Colan:

Praznicul Rusaliilor este momentul în care s'a pecetluit misiunea apostolatului creștinesc de a răspândi Evanghelia cu puterea Duhului Sfânt înfruntând orice piedecă și necruțând nici o jertfă. Duhul Sfânt i-a schimbat pe ucenici dându-le o viață nouă; ei au primit puterea de a propovădui Evanghelia la toate limbile pământului semnnd veacurilor de a crea biserici naționale!

Azi când mi s'a dat harul arhieriei, promit să mă inspir din tâlcul praznicului, spre a fi cât mai folositor Bisericii și neamului meu. Pun la inimă cele ce am auzit dela mai marii mei. Mulțumesc tuturor celor ce s'au obosit până la Sibiu dar mai ales bunului și vrednicului meu părinte și îndrumător Nicolae al Ardealului. De încheiere rugăciunea lui Efrem Siru: Doamne și stăpânul vieții mele nu-mi da mie duhul trândăviei și al iubirii de griji.

După liturghie a urmat un banchet în aula Academiei teologice la care au luat parte vre-o 100 persoane în frunte cu arhieriei și autoritățile orașului Sibiu, unde s'au rostit mai multe discursuri.

Raportor

(Continuarea și sfârșitul urmează în nr-ul viitor.)

Eugenie și cultură

Dr. Petru Râmneanțu: Soluțiuni în legătură cu problema declinului etnic al populației românești din Banat.

Un studiu extrem de prețios, cu o bibliografie bogată, a d-lui Dr Petru Râmneanțu, ne arată cauzele profunde ale dispariției poporului bănățean după o examinare minuțioasă, bazată pe toate datele științei moderne. Dsa, propune o serie de soluțiuni în legătură cu această problemă.

Problema astfel înfățișată din o serie de puncte principale ne conduce în studiul statistic foarte valoros, și după o metodă bine determinată. Cifrele reci vorbesc atât de intuitiv, alături de tablourile ce ni le înfățișează.

Desprindem din capitolul soluțiunilor, ce privește viața bisericească, instituțiunea primordială, adică „**Biserica**”. „Biserica punând temeiul întregii activități omenești, prin educația religioasă și morală, trebuie să devină activă și să facă în

consecință vie, cele șapte Sf. Taine, în viața de toate zilele a credincioșilor.

Preotul, zi de zi să alerge după credincioși și întotdeauna să le împropeteze binefacerile pe cari viața religioasă le revarsă în sufletul, în mintea și în activitatea omenească. Se va strădui, să câștige în dumineci și sărbători o frecvență la biserică din ce în ce mai urcată. Să țină regulat predici, prin cari să transpună serviciul divin credincioșilor într'o fază cu totul nouă, diferită de cea din duminicile trecute sau cea din sărbătoarea similară din anul precedent.

Să scoată alcoolul din biserică și să împiedice consumarea lui la boteze, cununii, înmormântări și parastase. Să lupte pentru repausul din dumineci și sărbători și pentru ținerea închisă a cărciumelor în orele de serviciu divin.

Să documenteze, cu multă pricepere, marele păcat pe care îl săvârșesc femeile, prin provocarea de avorturi.

Preotul de acord cu învățătorul va determina ca elevii cât și adolescenții să frecventeze biserica fără excepție.

Catehizarea elevilor să fie făcută numai de preot. Prin această activitate a bisericii, fără îndoială, credincioșii vor deveni religioși, prin convingere rațională, iar adevărata iubire de Dumnezeu va cimentă și iubirea dintre soți și copii, împiedicând astfel producerea momentelor îndoelnice din căsnicie, a divorțurilor și a îndreptării sufletești a părinților față de al doilea sau al treilea copil, care a plecat din familie, pentru meserie sau afaceri”. (o. c. pag. 30).

* * *

Dr Petru Râmneanțu: Studiu asupra depopulării Banatului, cauzele depopulării, partea III, rezultatele anchetei demografice din comuna Iablanița, județul Severin.

Comuna Iablanița, din județul Severin, este studiată amănunțit, în lumina datelor eugenice și de biopolitică.

Din cap. V. desprindem numai câteva reflexii mai de seamă: „Depopularea din Iablanița, produsă între 1910 și 1930, a avut loc prin lipsă de excedent natural și prin emigrațiuni”. Cauzele emigrațiunilor în mare parte fiind identice cu cele evidențiate în studiile dela Vărădia și Banloc, nu le mai analizează, în schimb ni-se dau o serie de concluzii foarte prețioase, cu privire la aceleași păcate, găsite în toate satele Banatului, cari rod temelia adevărată a neamului nostru bănățenesc.

Aceste două studii, au darul de-a ne face să ne gândim iarăși la acel „capitol biologic

uman", care-i atât de necesar, pentru înaintarea culturală a Banatului nostru.

Prețuim deosebit de mult pe toți aceia, cari ne dau contribuții, cu privire la problema Banatului. D-l Dr. P. Râmneanțu, ocupându-se de partea biologică, de eugenie, nu neglijează nici partea culturală a populației bănățene, de aceea toți cercetătorii serioși, văd în studiile sale, începutul unui nou ideal bănățesc, care se ridică dela biologie și ajunge la cultură.

Ideile propovăduite azi de eugenisti, vor deveni mâine ideile conducătoare ale instituțiilor noastre din toate satele Banatului, ale școlii și bisericii, iar preotul și dascălul, vor fi doctrinari și exemplificatorii curentelor de „marea sănătate” fiindcă *numai sănătatea poate asigura drumul culturii.*

Și iarăși nu vom exagera, fiindcă cuvintele spuse în 1914 de Roosvelt, despre eugenie, sunt actuale și la problemele noastre: „Eugenia este un lucru excelent, dar numai dacă nu este dus atât de departe, încât să propovăduiască ideia, că iubirea față de viață trebuie să covârșească orice alt lucru în mintea oamnilor”^{*}).

Iubirea față de viață, va fi fortificată, prin acea creație supremă de spiritualitate, pe care fiecare om să străduiește într-o formă oarecare să o realizeze.

Deci ideia capitalului uman, va deveni ideia culturală umană și în consecință, ea va fi călăuzitoare a sufletului bănățean.

Prof. Constantin Rudneanu.

Ș T I R I

Serbările dela Turnu-Severin și Orșova.

Marti în 9 Iunie vor avea loc mari serbări în T. Severin și Orșova. În prezența M. S. Regelui se va sfinți lansându-se apoi pe Dunăre cel mai mare vapor românesc, „Carol II”, construit în șantierele navale dela Turnu-Severin. La aceste serbări iau parte: Principele-regent Paul al Jugoslaviei și dr. E. Beneș, președintele Cehoslovaciei. Serbările se vor desfășura în cadre solemne, luând parte corurile bănățene și foarte mult popor.

Despăgubirea Bisericilor românești. Asociațiunea institutelor financiare românești din Ardeal, Banat, Crișana și Maramurăș „Solidaritatea” din Sibiu aduce la cunoștință, că delegația Congresului economic din 28 Noembrie 1935, compusă din D-nii: I. P. S. Sa Dr. Nicolae Bălan, Mitropolitul Ardealului, I. P. S. Sa Dr. Alexandru Nicolescu, Episcopul Lugojului, Dr. Aurel Vlad, Președintele „Solidarității” Dl. Dr. Ilie Beu, Președintele Băncii „Albina” și Ilie Olteanu, Secretar general

al Congresului au fost primiți în audiență de dl. Prim-ministru Dl. Tătărescu, fiind de față și D-nii Victor Antonescu, Ministru de Finanțe și Alexandru Lapedatu, Ministrul Cultelor, în ziua de 26 Mai 1936. Delegațiunea a predat moțiunea Congresului și o adresă către dl. Prim-ministru și către doinnul Ministru de Finanțe. Domnul Prim-Ministru a adus la cunoștința delegațiunii, că Guvernul a hotărât despăgubirea Bisericilor românești, a fundațiilor și instituțiilor culturale românești de pierderea suferită în urma legii de lichidare a datoriiilor prin reducerea depunerilor. Despăgubirea se va face prin emiterea unei rente, amortizabilă în 10 ani cu o dobândă de 4 $\frac{1}{2}$ % . Emisiunea acestei rente se va face prin Decret-Lege, care se va promulga zilele acestea în Monitorul Oficial.

În urmă aceeași delegațiune s'a prezentat la dl. Guvernator al Băncii Naționale a României, D. Constantinescu.

Praznicul Apadiel. În luna Pogorării sf. Duh s'a desfășurat în comuna Apadia o înălțătoare serbătoare. În această zi de rugă s'a înălțat în locul cel mai de frunte al comunei o monumentală Cruce de marmoră întru pomenirea veșnică a vieții și fapturilor binefăcătoarei *Cornelia Corneanu*, adormită în Domnul acum doi ani.

La actul sfințirii, săvârșit cu ales fast în prezența întregii comune, a luat parte și dl. Dr. Cornel Corneanu, dl Dr. Dimitrie Novacescu, dl director Matei Armaș, dl Teodor Dragomir ș. a., căroră li s'a făcut o călduroasă primire. A cântat armonios corul, care poartă numele defunctei matroane, sub conducerea pricepută a neobositului funcționar notarial P. Iorgovanu. Au vorbit părintele Nicolae Corneanu, care printr'o danie însemnată temeliuește căminul cultural al satului, primarul Petru Lupșia care talmăcește recunoștința credincioșilor față de familia generoasă și protectoare a comunei, notarul Cornel Costea, dl Dr. Dimitrie Novacescu și dl Dr. Cornel Corneanu.

Crucea, înaltă de 3 metri și împrejmuită cu gard de fier are următoare inscripție :

„Vesti-va această sf. Cruce viața neprihănită și fapăturile creștinești și românești ale de Dumnezeu iubitoarei *Cornelia Corneanu*, ocrotitoare a celor în strâmtoare și celor în suferințe din această comună”.

Premiați ai Academiei Române din anul acesta au fost și păr. protopresbiter dr Gh. Ciuhandu consilier referent dela Arad și dr Petru Râmneanțu dela Cluj. Felicităm din suflet pe acești distinși prieteni ai foii noastre și le dorim viață pentru și mai mare spor!

Mulțumită publică. Preotul și epitropia din Buchin exprimă și pe calea aceasta respectuoase mulțumiri Ven. Consiliu eparhial din Caransebeș și Comunității de Avere pentru ajutorul bănesc cu care au ajutat parohia să facă unele lucrări la sf. biserică.

Pentru locul de închinare Piatra-Scrisă de lângă comuna Armeniș au mai dăruit dl Aurel Secoșian din Logoj 100 lei, d-na Sofia Simion tot din Logoj 50 lei și mai mulți credincioși 183 lei total 333 lei, care sumă s'a predat destinațiunei cu mulțumită.

Oficiul parohial ort. rom. din Săceni mulțumește donatorilor jos notați pentru ofrandele primite. Dr C. Brediceanu ministru Viena 1000 Lei, Profir Crisciu preot 1000 Lei, General Samsonovici București 600 Lei, Dr Petru Nemoianu avocat București 500 Lei, Ziarul

^{*}) Virgil I. Bărbat: Premisele umane ale culturii moderne Cluj, 1927, pag. 34.

„Universul“ București 500 Lei, Firma Muschong Lugoj 200 Lei, Petre Drăghici Sibiu 100 Lei, Prof. Dr. Dim. Cioloca Caransebeș 100 Lei, Prof. Dr. Zeno Muntean 100 Lei. Total: 4100 Lei.

† **Preoteasa Elena Urecheatu.** Căzut-a cununa de pe capul unui confrate tânăr în via Domnului! După o căsnicie de abia trei ani, păr. Ioan Urecheatu din Mehadia a trebuit să îndure cea mai înfloritoare încercare, pierzând fulgerător pe cel mai aproape tovarăș de luptă: iubita soție, cu care doria să-și zidească casa vieții sale.

Femeia, când naște întristare are — ne spune sf. Scriptură — iar după naștere bucurie are, că s'a născut om în lume, dar tinera preoteasă Elena Urecheatu nu s'a mai împărtășit de această bucurie, căci fără veste i-a venit ceasul morții.

Ca un fulger s'a lătit această știre și în Orașul nostru, unde defuncta era binecunoscută în casa fruntașului econom al Caransebeșului, Nicolae Jula. Ca orfană de părinți defuncta și-a câștigat cu sudoarea feței sale existența vieții în cancelariile Consiliului eparhial, aproape 11 ani.

Marti în 2 Maiu a. c. lume multă din Caransebeș a ținut să ia parte la înmormântare în Mehadia.

În fața unei mari asistențe îndurerate s'a săvârșit prohodul înmormântării, de către un sobor de 12 preoți și anume: P. On. D. Romul G. Ancușa protopop și consilier referent eparhial, P. On. D. Iosif Câmpian protopopul tractual, preoții: N. Goanță, D. Popoviciu, I. Drăgoi, A. Colojoară, Z. Grozavescu, A. Dărăbanț, G. Popoviciu, T. Nemoian, P. Bogoeviciu și diaconul episcopesc T. Roșca.

La prohod păr. consilier R. Ancușa în accente puternice și pline de duioșie a arătat nestatornicia acestei vieți pământești și de aceea omul trebuie să fie pregătit pentru statornicia celeilalte vieți, vecinice; căci într-o clipeală pe toate moartea le apucă.

Nemângăiatului soț îi transmitem și pe această cale mângăere și rugăm pe bunul Dumnezeu să-i dăruiască putere de consolare, iar pe răposata să o așeze în rândurile dreptilor Săi.

Orarul de vară în birourile Consiliului eparhial s'a fixat pe orele 7—13 a. m. După masă nu sunt ore oficiale.

Convocare.

În baza art. 6 și 9 din Regulament și a dispozițiilor Comitetului central domnii membrii ai Asociației pentru literatura și cultura poporului român „Astra” din despărțământul Caransebeș sunt convocați în *adunarea generală ordinară* pentru Duminecă în 14 Iunie 1936 orele 11:30 în sala de ședința a Casei Naționale din comuna Glimboca, cu ordinea de zi stabilită în art. 14 din Regulament.

Adunării îi premerge sf. Liturghie și Chemarea Duhului sfânt.

Caransebeș la 4 Iunie 1936.

Președinte, Dr. Cornel Corneanu.

Secretar, prof. Matei Armaș.

Redactor responsabil: Nicolae Corneanu, consilier referent eparhial.

CONVOCARE

Domnii acționari ai societății Industria Forestiera Mehadia S. A. sunt convocați la

ADUNAREA GENERALĂ ORDINARĂ,

pe ziua de 20 Iunie 1936 orele 16 în Mehadia în localul societății cu următoarea

Ordine de zi:

1. Deschiderea adunării generale, designarea grefierului și a doi acționari pentru verificarea procesului verbal.
2. Bilanțul anual, Raportul consiliului de administrație și al consiliului de cenzori. Darea absolutorului.
3. Propuneri în senzul statutelor.

Consiliul de Administrație.

Judecătoria mixtă Caransebeș, jud. Severin.

No. pres. XIII. I. 1/2/1936.

Publicațiune.

Judecătoria mixtă Caransebeș, jud. Severin, aduce la cunoștință publică, că potrivit ordinului Ministerului Justiției No. 214/1936, se va proceda la selecționarea dosarelor dela această instanță și anume.

1. În cauzele penale se vor selecționa toate dosarele din anii 1871 — 1914 inclusiv.
2. În cauzele civile cele din anii 1871 — 1903 incl.
3. Iar în cauzele successorale cele din anii 1921 — 1897 inclusiv.

Selecționarea se va efectua conform ordonanțelor Ministerului Justiției No. 13300/1912, 34249/1912 și 19742/1913, iar vânzarea hârtiei maculatură provenită din aceste dosare, se va face conform dispozițiilor Jurnalului No. 1113/1933 publicat în Mon. Of. No. 264/1935 și a circularii Ministerului Justiției No. 214/1936.

Aducând la cunoștință cele ce preced, Judecătoria potrivit art. 7 din ordonanța No. 13300/1912, invită pe cei interesați, dacă doresc ca dintre dosarele ce urmează a fi selecționate, să li-se elibereze unele acte, sau să fie păstrate mai departe, să înainteze șefului acestei judecătoriai, cerere motivate, în termen de una lună, socotită dela data inserării acestei publicațiuni.

Caransebeș 28 Maiu 1936.

Nicolae Postelnicu

Judecător-șef.

Brâne preoțești

dela cele mai renumite fabrici și cu prețuri convenabile de vânzare la **Librăria diecezană.**